

Arrestnummer C11315/2016
Repertoriumnummer 2016/3352
Datum van uitspraak 14 oktober 2016
Notitienummer griffie 2016/NT/134
Notitienummer parket-generaal 2016/PGG/372 2016/VJ11/134

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

Aangeboden op 18 OKT. 2016
Niet te registreren

Anja WILLEMS Ea. inspecteur a.f.

COVER 01-00000689078-0001-0013-01-01-1

2016/PGG/372 - 2016/VJ11/134

Not.nr. GE.66.RW.100400/14

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE en van

1. nr. **DE WOONINSPECTEUR, bevoegd voor het Vlaams Gewest,**
 met kantoren te 1210 Sint-Joost-ten-Node, Koning Albert I - laan 19 bus 22,
 - elser tot herstel -

tegen

1. nr. *1372*
 geboren te
 vertegenwoordiger,
 wonende te Oostakker,
 - beklagde -

verdacht van:

A.

Bij Inbreuk op artikel 5, strafbaar gesteld door artikel 2051 al 1 van het Decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode, als verhuurder, als eventuele onderverhuurder of als persoon die een woning ter beschikking stelt, een woning die niet voldoet aan de vereisten en normen van artikel 5 rechtstreeks of via tussenpersoon verhuurd, te huur gesteld of ter beschikking gesteld te hebben met het oog op bewoning, zoals gewijzigd door het Decreet van 29 maart 2013 houdende wijziging van diverse decreten wat de woonkwaliteitsbewaking betreft

als verhuurder, in het pand gelegen te _____, kadastraal
 gekend als _____, eigendom van _____, geboren
 te _____, wonende te _____;

1. een onbewoonbare woning met nr. _____ te hebben verhuurd aan _____,
 _____ en _____
 te _____ in de periode van 1 januari 2012 tot en met 24 april 2014
2. een onbewoonbare woning met nr. _____ te hebben verhuurd aan Sara Gujdova

PAGE 01-00000689078-0002-0013-01-01-4

te : In de periode van 1 december 2012 tot en met 24 april 2014

vermogensvoordeel : art. 42 en 43bis Sw.

tevens gedagvaard teneinde zich overeenkomstig art. 42 en 43bis van het Strafwetboek, te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van 7.200 euro zijnde

1. **hetzij** de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen,
2. **hetzij** goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld,
3. **hetzij** inkomsten uit belegde voordelen,

waarbij de rechter, indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de beklaagde, de geldwaarde ervan dient te ramen (het equivalent bedrag).

berekening

huuropbrengst van woning nr. gedurende de periode 1 januari 2012 tot 30 juni 2013 of 18 maanden aan een maandelijkse huurprijs van 400 euro = 7.200 euro.

* * * *

1.

1.1 De rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, kamer G30, besliste bij vonnis van 15 december 2015 op tegenspraak als volgt:

"Strafrechtelijk:

Vult de tenlastelegging aan in die zin dat de feiten werden gepleegd met de verzwarende omstandigheid van artikel 20§1, derde lid, 1° Vlaamse Wooncode.

Veroordeelt : voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde tenlastelegging tot een geldboete van 3.000 euro, vermeerderd met 50 opdeclemen tot 18.000 euro of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden.

Beveelt de bijzondere verbeurdverklaring van 7.200 euro.

Verleent uitstel van tenuitvoerlegging van dit vonnis voor 1.500 euro, vermeerderd met 50 opdeclemen tot 9.000 euro, van de opgelegde geldboete en voor 1 maand en 15 dagen van de vervangende gevangenisstraf, voor de duur van 3 jaar.

PAGE 01-00000689078-0003-0013-01-01-4

Veroordeelt de beklagde tot betaling van een bijdrage aan het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders van 25 euro, vermeerderd met 50 opdecimen tot 150 euro.

Veroordeelt de beklagde tot betaling van een vaste vergoeding voor beheerskosten van 51,20 euro.

Woonherstel:

Beveelt _____ aan het pand gelegen te _____, kadastraal gekend als _____ alle werken uit te voeren of te laten uitvoeren die nodig zijn om alle gebreken aan het gebouw weg te werken onder verbeurte van een dwangsom van 150 euro per dag vertraging in de nakoming van dit bevel lastens de veroordeelde ten voordele van de wooninspecteur.

Bepaalt de termijn voor de uitvoering van de herstelmaatregel op 6 maanden vanaf de dag waarop dit vonnis wordt uitgesproken.

Zegt voor recht dat de veroordeelde overeenkomstig art. 20bis, §6, Vlaamse Wooncode de wooninspecteur en het college van burgemeester en schepenen van de stad Gent onmiddellijk bij aangetekende brief of door afgifte tegen ontvangstbewijs op de hoogte brengt wanneer de opgelegde herstelmaatregelen vrijwillig werden of zullen zijn uitgevoerd.

Machtigt de wooninspecteur en het college van burgemeester en schepenen van de stad Gent om zelf het herstel uit te voeren indien de veroordeelde in gebreke blijft om dat te doen.

Veroordeelt _____ tot vergoeding van alle uitvoeringskosten in geval van ambtshalve uitvoering overeenkomstig art. 20bis, §7 Vlaamse Wooncode.

Verklaart het vonnis wat betreft de herstellvordering uitvoerbaar bij voorraad niettegenstaande iedere voorziening.

Burgerrechtelijk:

Houdt ambtshalve de burgerlijke belangen aan.

Kosten:

Veroordeelt _____ tot de kosten, gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, ten bate van de Staat tot heden begroot op 89,08 euro.

PAGE 01-00000689078-0004-0013-01-01-4

Legt de kosten van de dubbele dagvaarding, begroot op 89,08 euro ten laste van de staat."

1.2 Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 24 december 2015 door de beklaagde tegen alle beschikkingen;
- 24 december 2015 door het openbaar ministerie.

1.3 Gezien het proces-verbaal van de terechtzitting van 12 mei 2016 van dit hof, zelfde kamer, waarbij de zaak, na bepaling van conclusietermijnen, werd uitgesteld naar de terechtzitting van vrijdag 2 september 2016.

1.4 Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 2 september 2016 in het Nederlands:

- de beklaagde in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door meester Erik Cluyse, advocaat met kantoor te Gent,
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van Jan De Clercq, substituut-procureur-generaal,
- de eiser tot herstel in zijn middelen, vertegenwoordigd door meester Stefanie Goubert, voor meester Veerle Tollenaere, beiden advocaat met kantoor te Gent.

2.

2.1 De hoger beroepen werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Ze zijn ontvankelijk.

2.2 De op bevel van het openbaar ministerie op 10 juni 2015 aan de beklaagde betekende dagvaarding om te verschijnen voor de correctionele rechtbank werd op 15 juni 2015 overgeschreven op het hypotheekkantoor van de plaats waar het in de telastlegging bedoelde onroerend goed is gelegen, nl. het hypotheekkantoor van Gent I (referte 67-T-15/06/2015-08423).

Deze dagvaarding verving een eerdere, op 27 mei 2015 betekende, dagvaarding (om te verschijnen voor de rechtbank op een andere datum), die inhoudelijk identiek was aan de op 10 juni 2015 betekende dagvaarding. De kosten van deze eerste dagvaarding, die nutteloze kosten uitmaken, dienen dan ook ten laste van de Staat te worden gelegd.

3.

3.1 Op grond van de gegevens van het strafdossier en de behandeling voor het hof zijn de feiten, voorwerp van de punten 1 en 2 van de (enige) telastlegging A, en de schuld van de beklaagde aan die feiten bewezen gebleven.

De beklaagde [REDACTED] is de eigenaar van een pand, gelegen aan [REDACTED] te [REDACTED]. Het pand is ingedeeld in drie zelfstandige woongelegenheden, nl. een woning op de gelijkvloerse verdieping (woning nr. [REDACTED]), een woning op de eerste verdieping (woning nr. [REDACTED]) en een woning op de tweede verdieping (woning nr. [REDACTED]). Deze woningen worden door de beklaagde verhuurd aan derden.

Op 1 maart 2012 – en niet 1 maart 2011, zoals ingevolge een materiële verschrijving sporadisch in het strafdossier wordt vermeld – stelde een onderzoeker van het Agentschap Wonen-Vlaanderen vast dat de woning nr. [REDACTED] niet voldeed aan de minimale kwaliteitsnormen, waarna die woning op 4 juni 2012 ongeschikt en onbewoonbaar werd verklaard door de burgemeester van de stad Gent.

Naar aanleiding van een controle op 18 februari 2012 stelde de wooninspecteur gebreken vast aan zowel het gebouw als aan de drie voormelde woongelegenheden. In de desbetreffende technische verslagen werden aldus 15 punten toegekend aan het gebouw, 31 punten aan de woning nr. [REDACTED] (nl. 15 punten van het gebouw + 16 punten van de woning), 79 punten aan de woning nr. [REDACTED] (nl. 15 punten van het gebouw + 64 punten van de woning) en 15 punten aan de woning nr. [REDACTED] (nl. louter 15 punten van het gebouw, daar de woning nr. 81 op 18 februari 2012 niet toegankelijk was voor de wooninspecteur). Dienovereenkomstig werden de drie woningen ongeschikt en onbewoonbaar geacht, en de woning nr. [REDACTED] (wegens overschrijding van de bezettingsnorm) bovendien ook onaangepast – een en ander overeenkomstig de bepalingen van het besluit van de Vlaamse regering van 6 oktober 1998 betreffende de kwaliteitsbewaking, het recht van voorkoop en het sociaal beheersrecht op woningen, thans het besluit van de Vlaamse regering van 12 juli 2013 betreffende de kwaliteits- en veiligheidsnormen voor woningen. De drie woningen bleken bewoond te zijn door personen met de Slowaakse nationaliteit, die blijkbaar allen familieleden van elkaar waren.

Uit het strafdossier blijkt dat de beklaagde [REDACTED] er niet van op de hoogte was dat de personen die werden aangetroffen in de woning nr. [REDACTED], deze woning hadden betrokken. De strafvordering heeft allicht om die reden louter betrekking op de woning nr. [REDACTED] en de woning nr. [REDACTED], en het hof gaat dan ook niet nader in op de verweermiddelen van de beklaagde die louter betrekking hebben op de woning nr. [REDACTED].

3.2 De beklaagde wordt vervolgd wegens een inbreuk op de Vlaamse Wooncode, namelijk om de woning nr. [REDACTED] (punt 1 van de enige telastlegging A) en de woning nr. [REDACTED] (punt 2 van de enige telastlegging A) te hebben verhuurd aan de in de telastlegging nader gespecificeerde personen met de Slowaakse nationaliteit, hoewel die woningen niet voldeden aan de vereisten van artikel 5 Vlaamse Wooncode, zoals strafbaar gesteld door artikel 20, § 1, eerste lid Vlaamse Wooncode.

Het hof volgt de beklaagde [REDACTED] niet in zijn verweer als zouden de door de wooninspecteur vastgestelde gebreken niet hebben bestaan bij de aanvang van de huur en

louter aan de huurders te wijten zijn. In zoverre al kan worden aangenomen dat bepaalde gebreken – zoals mankementen aan de ramen, glasbreuk e.d.m. – louter aan slecht onderhoud door de huurders te wijten kunnen zijn, geldt dit immers niet voor structurele gebreken die onmiskenbaar aantonen dat de eigenaar-verhuurder, in dezen dus de beklagde, woningen heeft verhuurd die niet voldeden aan de vereisten zoals gesteld door de Vlaamse Wooncode.

Aldus blijkt de wooninspecteur te hebben vastgesteld dat de elektriciteit in het gebouw gebreken vertoonde die van die aard waren dat er zelfs gevaar op elektrocutie bestond, met name omdat de afscherpende deksels van de elektrische verdeelkasten, opgesteld in de gemeenschappelijke gang, ontbraken, waardoor onder spanning staande contactpunten konden worden aangeraakt (stuk 3 strafdossier). Op grond hiervan werden reeds aan het gebouw alleen al 15 punten toegekend, waardoor de woningen nrs. en niet alleen reeds om die reden ongeschikt werden bevonden (stukken 18 en 21 strafdossier m.b.t. de woning nr. en stukken 32 en 35 strafdossier m.b.t. de woning nr.), maar ingevolge de daaruit voortvloeiende gezondheids- en veiligheidsrisico's ook onbewoonbaar werden geacht (stukken 4 en 5 strafdossier).

Het door de beklagde in zijn conclusies verdedigde standpunt als zouden de huurders zelf de deksels van de elektrische verdeelkasten hebben verwijderd omdat zij automatische zekeringen hadden aangebracht, is onaannemelijk. Toen de beklagde op 24 april 2014 door de wooninspecteur werd geconfronteerd met de voormelde gebreken – waaronder het belangrijke veiligheidsprobleem met betrekking tot de ontbrekende deksels van de elektrische verdeelkasten – heeft hij overigens ook nooit gesteld dat dit aan de huurders zelf te wijten zou zijn, maar heeft hij integendeel opgemerkt dat dit volgens hem allemaal "kleine werkjes" waren, die hij zou wegwerken (stuk 67 strafdossier). De toestand van de woningen, zoals vastgesteld door de wooninspecteur, was de beklagde dan ook wel degelijk bekend bij de aanvang van de respectievelijke huurovereenkomsten.

Zo ook bleken er in de woning nr. niet-geaarde stopcontacten te zijn geïnstalleerd, welk gebrek evenmin aan de huurders te wijten kan zijn (foto's stuk 99 strafdossier).

Evenmin kan de beklagde worden gevolgd in zijn verweer dat de huurders hem de toegang tot het gehuurde goed ontzegden. Nog afgezien van de bedenking dat een woning normconform moet zijn op het ogenblik dat de huur start, beseft de beklagde immers maar al te goed dat hij zijn elektricien diende te vergezellen wanneer deze zich met het oog op het uitvoeren van werken bij zijn huurders aandiende (zie de verklaring van de beklagde in stuk 67 strafdossier: "Als mijn elektricien zonder mij gaat, raakt hij moeilijk binnen"). Van enige overmacht in hoofde van de beklagde is dan ook geenszins sprake, en een en ander kan ook geenszins rechtvaardigen of vergoelijken dat de beklagde niet-conforme woningen verhuurde.

De woning nr. [redacted] werd sinds 1 januari 2012 door de beklaagde verhuurd aan de genaamde [redacted]; die hier woonde (en dit minstens tot 24 april 2014) met zijn echtgenote [redacted] en zijn dochter [redacted] (stukken 1, 49, 64 en 74 strafdossier), terwijl de woning nr. [redacted] door de beklaagde sinds 1 december 2012 (en dit eveneens minstens tot 24 april 2014) werd verhuurd aan de genaamde [redacted].

De door de beklaagde aangevoerde omstandigheid dat slechts de woning nr. [redacted] door de burgemeester van de stad Gent officieel onbewoonbaar werd verklaard en die onbewoonverklaring dateert van na de aanvang van de verhuring (met ingang van 1 januari 2012), doet aan het bovenstaande geen afbreuk.

De punten 1 en 2 van de enige telastlegging A zijn dan ook bewezen.

3.3 Het hof acht de verzwarende omstandigheid van artikel 20, §1, derde lid - 1° Vlaamse Wooncode, die door de eerste rechter ambtshalve aan de orde werd gesteld en bewezen werd verklaard, niet bewezen, daar het strafdossier hieromtrent niet toelaat met voldoende zekerheid te stellen dat de beklaagde van de betrokken activiteit een gewoonte zou hebben gemaakt.

4.

4.1 De misdrijven die het voorwerp vormen van de bewezen verklaarde punten 1 en 2 van de enige telastlegging A zijn in hoofde van de beklaagde [redacted]: de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet, zodat er slechts één straf moet worden uitgesproken, nl. de zwaarste (art. 65, eerste lid, Sw.).

De hierna bepaalde effectieve geldboete en de eraan gekoppelde vervangende gevangenisstraf volstaan maar zijn naar het oordeel van het hof ook noodzakelijk om de beklaagde het besef bij te brengen dat woonkwaliteitsnormen strikt dienen te worden nageleefd, alsook om hem te weerhouden van recidive.

De bewezen verklaarde misdrijven werden gepleegd na 31 december 2011, zodat de geldboete, uitgedrukt in euro, met 50 opdecimen moet worden verhoogd.

Op het in ondergeschikte orde door de beklaagde geformuleerde verzoek om hem de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling te gunnen, waaromtrent door het openbaar ministerie ter terechtzitting van het hof een negatief advies werd verleend, kan naar het oordeel van het hof niet worden ingegaan. Een dergelijke gunst zou de beklaagde immers niet of minstens onvoldoende doen beseffen dat hij zich in de toekomst strikt aan de woonkwaliteitsnormen dient te houden, en zou dan ook een onvoldoende krachtig signaal inhouden om eventuele recidive te voorkomen. De omstandigheid dat de gebreken inmiddels werden verholpen (zie verder), de huurders geruime tijd in de woningen zijn blijven wonen zonder huur te betalen en de beklaagde reeds aanzienlijke bedragen heeft

moeten betalen, doet hieraan geen afbreuk, zij het dat het hof bij de bepaling van de strafmaat wel rekening houdt met dit gegeven.

4.2 Het openbaar ministerie vorderde schriftelijk – nl. in de gedinginleidende dagvaarding – de verbeurdverklaring van de vermogensvoordelen voor een bedrag van 7.200,- EUR. Dit bedrag heeft blijkbaar betrekking op de huuropbrengsten van de woning nr. . In de periode van 1 januari 2012 tot 30 juni 2013, hetzij 18 maanden aan 400,- EUR per maand (zijnde het bedrag van de maandelijkse huur voor de woning nr.).

Bij de begroting van het vermogensvoordeel hield het openbaar ministerie er aldus rekening mee dat de beklaagde blijkbaar geen inkomsten heeft genoten van de woning nr. (zie de eigen verklaring van de beklaagde, stuk 64 *in fine* – stuk 65 strafdossier), terwijl de huurder van de woning nr. , de genaamde , op een gegeven ogenblik blijkbaar heeft opgehouden met het betalen van huurgelden.

Ten onrechte houdt de beklaagde voor dat de ontvangen huurgelden met betrekking tot de woning nr. tijdens de misdrijfperiode, voorwerp van punt 1 van de enige telastlegging A, niet als vermogensvoordelen zouden kunnen worden beschouwd die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen. Immers mocht de bewuste woning, die niet voldeed aan de woonkwaliteitsnormen, tijdens die periode niet worden verhuurd, zodat de huurgelden die de beklaagde in die periode heeft opgestreken, rechtstreeks uit het bewezen misdrijf zijn verkregen.

Daarentegen kan de beklaagde wel worden gevolgd in zijn standpunt dat er vanaf december 2012 geen huurgelden meer werden betaald – minstens bevat het dossier onvoldoende aanwijzingen dat de huurder voor de woning nr. nog huurgelden zou hebben betaald aan de beklaagde voor de periode vanaf december 2012. Immers liggen er diverse ingebrekestellingen voor met betrekking tot de huurgelden vanaf december 2012 (zie de stukken 1, 4 en 7 van de door de beklaagde voor de eerste rechter neergelegde stukkenbundel). Derhalve dient het vermogensvoordeel te worden begroot aan de hand van de huuropbrengsten waarvan zeker is dat de beklaagde deze heeft ontvangen, d.w.z. in de periode van januari 2012 tot en met november 2012, hetzij 11 maanden aan 400,- EUR per maand = 4.400,- EUR.

Bijgevolg dient dit bedrag van 4.400,- EUR als bewezen vermogensvoordeel dat rechtstreeks uit het bewezen verklaarde misdrijf werd verkregen, verbeurd te worden verklaard. Deze verbeurdverklaring is als bijkomende straf noodzakelijk om de beklaagde te doen inzien dat het opstrijken van huurinkomsten op basis van de verhuur van woningen in strijd met de Vlaamse Wooncode als een vorm van illegaal geldgewin dient te worden aanzien dat niet lonend is, alsook om hem ertoe aan te zetten zich in de toekomst niet meer aan dergelijke praktijken schuldig te maken. De omstandigheid dat de beklaagde inmiddels al aanzienlijke aanslagen heeft moeten betalen wegens leegstand en wegens de ongeschiktheid en onbewoonbaarheid van zijn woningen, doet hieraan geen afbreuk.

5.

De beklaagde is gehouden tot de kosten, gevallen in de beide aanleggen aan de zijde van het openbaar ministerie zoals hierna bepaald, al deze kosten ondeelbaar veroorzaakt zijnde door de In zijnen hoofde bewezen verklaarde punten van de enige telastlegging A. De kosten van de overbodige dagvaarding blijven echter ten laste van de Staat (zie hoger, randnr. 2.2).

De beklaagde dient ook, als veroordeelde tot een correctionele hoofdstraf, te worden verplicht tot het betalen van de bijdrage van 25,- EUR tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders (art. 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen). Deze bijdrage, die een eigen aard heeft en geen straf inhoudt, dient vermeerderd te worden met 50 opdeclemen tot 150,- EUR.

Tevens is de beklaagde gehouden tot de vaste vergoeding voor de kostprijs van het verloop der strafprocedure, die thans, na indexatie, 51,20 EUR bedraagt (zie art. 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door art. 1 van het koninklijk besluit van 13 november 2012, B.S. 29 november 2012; omzendbrief 131quater (ns), B.S. 1 maart 2013).

6.

De wooninspecteur leidde voor de eerste rechter een herstellvordering in en vorderde dat de beklaagde zou worden veroordeeld om op straffe van verbeurte van een dwangsom de nodige renovatie- verbeterings- en aanpassingswerken in de woningen uit te voeren (stukken 54-60 strafdossier). Het college van burgemeester en schepenen van de stad Gent deelde hierop mee zelf geen herstellvordering te zullen indienen maar zich wel te kunnen "aansluiten" bij de herstellvordering van de wooninspecteur (stukken 94-95 strafdossier).

Naar aanleiding van een navolgend proces-verbaal van 13 november 2015 werd vastgesteld dat de woningen nog steeds niet normconform waren (zie stuk 9 van de processtukken voor de eerste rechter).

Uit een navolgend proces-verbaal van 21 juni 2016 blijkt echter dat er geen gebreken meer werden vastgesteld in het gebouw en dat de woningen in het hele gebouw inmiddels wel degelijk beantwoorden aan de minimale kwaliteitsvereisten (stuk 11 van de procedurebundel voor het hof). Ter terechtzitting van het hof van 2 september 2016 verklaarde de raadsman van de wooninspecteur, als elser tot herstel, thans geen vordering meer te stellen daar de herstellvordering zonder voorwerp was geworden.

Gelet op de bevindingen in het voormelde navolgend proces-verbaal van 21 juni 2016, is het hof van oordeel dat Inderdaad moet worden vastgesteld dat de herstellvordering zonder voorwerp is geworden.

7.

De eerste rechter besliste terecht om de burgerlijke belangen ambtshalve aan te houden bij toepassing van artikel 4 van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering. Derhalve wordt de beslissing op burgerrechtelijk vlak bevestigd.

**OP DEZE GRONDEN,
het hof, recht doende op tegenspraak,**

Gelet op de hiervoor en in de telastlegging aangehaalde wetsbepalingen alsook op :

- artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,
- de artikelen 38, 40, 41, 42, 43bis en 65 van het Strafwetboek,
- artikel 1 van de wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecimen op de strafrechtelijke geldboeten,
- artikel 4 van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering,
- de artikelen 162, 190, 194 en 211 van het Wetboek van Strafvordering,

Verklaart de hoger beroepen tegen het vonnis van 15 december 2015 van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, ontvankelijk en opnieuw ten gronde beslissend:

Op strafgebied

Verklaart de punten 1 en 2 van de enige telastlegging A zoals omschreven in de aanhangig makende dagvaarding bewezen in hoofde van de beklaagde ;

Veroordeelt de beklaagde : uit hoofde van de bewezen verklaarde punten 1 en 2 van de enige telastlegging A samen tot een geldboete van 500,- EUR, te verhogen met 50 opdecimen en aldus gebracht op 3.000,- EUR;

Zegt dat bij gebrek aan betaling binnen de wettelijke termijn de opgelegde geldboete vervangen zal kunnen worden door een vervangende gevangenisstraf van een maand;

Verklaart een bedrag van 4.400,- EUR aan vermogensvoordelen verbeurd ten laste van de beklaagde ;

Legt de beklaagde : de verplichting op een bedrag van 25,- EUR, vermeerderd met 50 opdecimen en aldus gebracht op 150,- EUR te betalen als bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders;

Legt de beklaagde : de verplichting op een bedrag van 51,20 EUR te betalen als vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure;

Veroordeelt de beklaagde tot de kosten gevallen in eerste aanleg aan de zijde van het openbaar ministerie, begroot op 89,08 EUR, en veroordeelt hem tevens tot de kosten gevallen in hoger beroep aan de zijde van het openbaar ministerie, begroot op 148,26 EUR;

Laat de kosten van de dubbele dagvaarding in eerste aanleg, begroot op € 80,98, ten laste van de Staat;

Wat het gevorderde herstel betreft

Stelt vast dat de herstellvordering van de wooninspecteur zonder voorwerp is geworden;

Op burgerrechtelijk gebied

Bevestigt het bestreden vonnis in zoverre de eventuele burgerlijke belangen daarin ambtshalve werden aangehouden overeenkomstig artikel 4 van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering.

Kosten eerste aanleg:

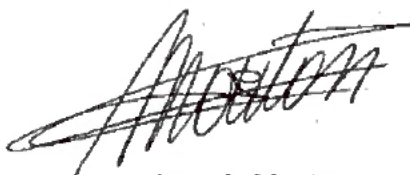
Dagvaarding:	€ 80,98
+10%	€ 8,10
	<hr/>
	€ 89,08

Kosten eerste aanleg ten laste van de Staat (dubbele dagvaarding): € 80,98

Kosten beroep:

Afschrift vonnis:	€ 42,00
Afschriften akten HB:	€ 6,00
Opstelrecht ber. bekl.:	€ 35,00
Dagv. beklagde:	€ 26,72
Dagv. elser tot herstel:	€ 25,06
	<hr/>
	€ 134,78
+ 10 %:	€ 13,48
	<hr/>
Totaal:	€ 148,26

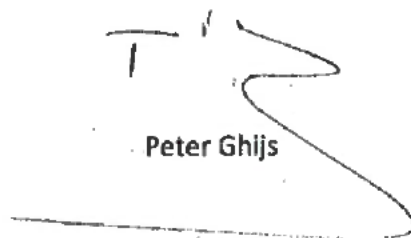
Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter Erik Van de Sijpe, als voorzitter, en de raadsheren Peter Ghijs en Steven Van Overbeke, en in openbare rechtszitting van **14 oktober 2016** uitgesproken door voorzitter Erik Van de Sijpe, in aanwezigheid van Jan De Clercq, substituut-procureur-generaal, met bijstand van griffier Leentje Mouton.

Leentje Mouton

Steven Van Overbeke

Peter Ghijs

Erik Van de Sijpe

